קהל שערי אברהם-פרשת בה"ב-שיעור עיון בענין ספירת העומר

מצוה של

מצות ספירת שבע שבתות שנים

(א) למנות השנים שבע שבע שנים[א] עד שנת היובל, בארץ[ב] ישראל אחר התנחלנו בה, שנאמר [ויקרא כ"ה, ח'] וספרת לך שבע שבתות שנים שבע שנים שבע פעמים.

דין הגדול, כלומר הסנהדרין[ג]. וכן היא המצוה, שהיו מונין שנה שנה ושבוע שבוע של שנים עד שנת היובל, כמו שאנו מונין ימי העומר[ד], ואחר כך מקדשין

א מצות עשה לספור שנים שבע שבע ולקדש שנת החמשים. שנ' וספרת לך שבע שבתות שנים וגו' וקדשתם את שנת החמשים. ושתי מצות אלו מסורין לבית דין הגדול בלבד **ב** ומאימתי התחילו למנות.

שנים שבע פעמים. וזאת המצוה, כלומר זאת הספירה של שני שמיטה עד שנת היובל היא נמסרת לבית דין הגדול, כלומר הסנהדרין[ג]. וכן

מנחת חינוך «מכון ירושלים» - ב / באבייד, יוסף / עמוד 527
הודפס מאוצר החכמה

(טו-טז) **וטעם וספרתם לכם.** כמו ולקחתם לכם (פסוק מ), שתהא ספירה ולקיחה לכל אחד ואחד, שימנה בפיו ויזכיר חשבונו, כאשר קבלו רבותינו. ואין כן 'וספר לו' (לעיל טו יג) 'וספרה לה' (שם פסוק כח) דזבין, שהרי אם רצו עומדים בטומאתם, אלא שלא ישכחוהו[מד], וכן 'וספרת לך' (להלן כה ח) דיובל, שתזהר במספר שלא תשכח. ובתורת כהנים (בהר ב א), וספרת לך, בב"ד. ולא ידעתי אם לומר שיהיו ב"ד הגדול חייבין לספור שנים ושבועות בראש כל שנה ולברך עליהן, כמו שנעשה בספירת העומר, או לומר שיזהרו ב"ד במנין ויקדשו שנת החמשים[מה]:

מרחש תרגומיו על התורה «מנחם ציון» - ב / מישה בן נחמן לרמביין - ווילבנה, מנחם מנדל / עמוד 123
הודפס מאוצר החכמה

אחר: **וספרה** לה לעצמה. וא"ת אמאי אין מברכת זה על ספירתה כמו שמברכין על ספירת העומר דהא כתיב וספרה וי"ל דאין מברכין אלא ביובל שמברכין ב"ד בכל שנה שלעולם יוכל למנות כסדר וכן עומר אבל זה שאם תראה תסתור אין לה למנות[מו]:

תוספות רבינו אליעזר - א / מלר, אליעזר בן יואל הלוי / עמוד 19
הודפס מאוצר החכמה

איברא המעיין בתוס' מנחות (דף ס"ה ע"ב) יראה שכתבו בזה"ל, ושמא מברך על ספירת היובל וכו', הרי דלא פסיקי להו דמברכים על ספירת היובל, וגם לא מצאתי ברמב"ם הל' שמיטה ויובל שהזכיר מזה דמברכים, ואפשר דה"ט דס"ל כמ"ש הר"ן דגמירי להו דבשאר ספירות חוץ מס"ע א"צ להוציא בשפתיו המנין, וא"כ הוי דבריס שבלב ואינו ראוי לברך.

תשובות רבי עקיבא איגר עם אור ליהודה - א / יעבץ, יצחק מאיר בן יהודה אריה / עמ
הודפס מאוצר החכמה

ח מאם (לה) **שכח לברך באחד מהימים, בין יום ראשון בין משאר ימים,** (לו) ***סופר בשאר ימים** (כ) [כ] (לז) ***בלא ברכה;**

בברכה, וכדלקמיה: **ח (לה) שכח לברך וכו'.** רוצה לומר, שלא סיפר, ולא נזכר עד ספירה שאחריה. והוא הדין אם נודע לו שאתמול טעה במנין וספר ספירה אחרת, דינו כמו שלא סיפר כלל: **(לו) סופר בשאר ימים.** כדעת הרבה פוסקים דאין ספירת הימים מעכבין זה את זה וכל יומא ויומא מצוה בפני עצמה היא: **(לז) בלא ברכה.** לחוש למאן דאמר דספירת "שבע שבתות תמימות" בעינן, והא ליכא, דהא חסר

משנה ברורה עם פסקי חזון איש - ה / כהן, ישראל מאיר בן אריה זאב / עמוד 205
הודפס מאוצר החכמה

[ו] והנה נראה פשוט לשיטות הראשונים הסוברים דאם לא מנה בלילה יספור ביום, או אם דילג כל היום יספור אחר כך דלא הפסיד המצוה[יא], אין חילוק בין אם שכח או הזיד ולא מנה, או שלא היה מחוייב למנות כגון קטן שנתגדל בימי הספירה או עבד שנשתחרר ביום, מ"מ חייב למנות, כי זה אינו מהשלמה שנאמר דאם לא היה חייב אין צריך להשלים כמו במס'

השלמה, הוא הדין כאן, וזה פשוט. ולשיטת הראשונים דסברא להו דאם לא מנה יום אחד הפסיד המנין[יב], והטעם כמו שכתב הרב המחבר דהם מצוה אחת ומכיון שלא מנה יום אחד בטל ממנו החשבון, נראה גם כן בפשיטות דאין חילוק בין אם לא מנה ששכח או הזיד, או שלא מנה שהיה קטן עד אמצע הספירה או נשתחרר, כיון שלא מנה בטל החשבון ממנו, וגם זה פשוט.

מנחת חינוך «מכון ירושלים» - ב / באבייד, יוסף / עמוד 481